

mohl soud v tomto mimosporném řízení ani za dřívějšího práva vynésti nález na vrácení přeplatků za dobu minulou.

Čís. 9370.

Pozůstalostní soud, rozhoduje při odporujících si dědických přihláškách o poukázání dědice na pořad práva, může jen přezkoumati, zda byla zachována vnější forma ústního posledního pořízení, kdežto přezkum vnitřní jeho platnosti jest vyhrazen soudci rozhodujícímu spor. Stačí, bylo-li ústní poslední pořízení projevono před třemi způsobilými svědky. Výtky, že jeden ze svědků nebyl pozván za obřadného svědka, že nebyl nepřetržitě přítomen, že nereprodukuje obsah poslední vůle správně, že si nemůže vzpomenouti na všechny odkazovníky a na jich odkazy, týkají se již vnitřní platnosti poslední vůle.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, R I 776/29.)

K pozůstalosti po Bohumile K-ové se přihlásili dědici ze zákona a dědici ze závěti. P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal na pořad práva dědice ze zákona. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S hlediska zřejmé nezákonnosti rozhodnutí uvádí stížnost, že neměl rekursní soud poukázati na pořad práva žádného z přihlášených dědiců, nýbrž, že měl odmítnouti přihlášku dědice ze závěti a zahájití pozůstalostní řízení podle posloupnosti ze zákona z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. září 1928, R I 654/28 (čís. 8294 sb. n. s.). Než toto rozhodnutí nedopadá na tento případ, nýbrž řešilo jednak otázku, zda má svědkyně Anna H-ová býti soudně donucena, by vydala svědectví o ústní závěti, jednak v jakém řízení, zda v nesporném či ve sporném, jest řešiti otázku, zda Anna H-ová byla přivzata k projevu posledního pořízení jako obřadná svědkyně, či zda mu byla jen nahodile přítomná jako osoba přezvědná. Tehdy nešlo o rozvržení procesních rolí mezi zákonné a testamentární dědice, jako v tomto případě. Stačí proto poukázati k tomu, že k dědictví byly podány přihlášky z různých důvodů, jednak z poslední vůle, jednak ze zákona a že pozůstalostní soud přijal na soud všechny tyto vzájemně si odporující přihlášky; nutno proto, by soud dále postupoval podle §§ 125 a 126 nesp. říz. Podle § 126 nesp. říz. má při odporujících si dědických přihláškách převzítí úkol žalobce dědic, který má slabší dědický titul. Opírá-li se dědic o závěť zřízenou v náležité formě, jejíž pravost nebyla popřena, jest poukázati k žalobě dědice ze zákona. Slova § 126 nesp. říz. »v náležité formě« jest vyložiti podle § 585 obč. zák., jenž stanoví, že, kdo chce činiti ústní poslední pořízení, má svou vůli s rozmyslem projeviti před třemi způsobilými svědky, kteří současně musí býti přítomni a kteří jsou schopni

dosvědčiti, že se neudál omyl ani podvod co do osoby činící poslední vůli. Soudce mimosporný může jen přezkoumati, zda byla zachována předepsaná vnější forma, kdežto přezkum vnitřní platnosti ústního pořízení nepřísluší soudci nespornému, nýbrž jest vyhrazen podle §§ 125 a 126 nesp. říz. soudci rozhodujícímu spor. Může tedy nesporný soudce, který má rozdělit mezi strany procesní role, jen zkoumati, zda poslední pořízení vyhovuje zákonu co do formy, podle ihned poznatelné povahy předpisu § 585 obč. zák. Tomuto požadavku jest však v projednávaném případě vyhověno. Z protokolů o výslechu svědků posledního pořízení vyplývá, že lze považovati za svědky poslední vůle zůstavitelky Bohumily K-ové jen MUDr. Josefa L-a, MUDr. Alexandra K-a a Jana Ch-a, neboť všichni tři jsou osobami způsobilými býti svědky posledního pořízení, jsou též schopni dosvědčiti, že se v osobě pořizovatelky neudál omyl ani podvod, což ostatně nebylo nikým vzato v pochybnost, a byli i současně přítomni projevu poslední vůle. Byla-li tedy vůle projevena před těmito třemi osobami, jest podle zevní formy projevena správně a proto právem uznal rekursní soud ústní poslední pořízení zůstavitelky za formálně správně zřízené. Poněvadž jeho pravost nebyla popřena, nelze mluvit o zřejmé protizákonnosti, přidělily-li nižší soudy za tohoto stavu věci roli žalobců dědicům ze zákona, opírajícím se o slabší titul dědický (§ 126 nesp. říz.). Vytykají-li zákonní dědicové, že svědek Jan Ch. nebyl zůstavitelem přizván za obřadného svědka poslední vůle, že nebyl nepřetržitě přítomen, nýbrž chvílemi odcházel pro vodu, že ne-reprodukuje obsah poslední vůle správně («Universalbehörde» na místě »Universalerbe«), že si na všechny odkazovníky a na jich odkazy nemůže již vzpomenouti, dotýkají se tyto tvrzené vady a nedostatky vnitřní platnosti poslední vůle, nikoli její zevní formy. O tom, zda jsou tyto výtky oprávněny, bude se rozhodovati ve sporu o vnitřní platnost posledního pořízení rozsudkem na základě sporného řízení a nelze v řízení mimosporném předbíhati rozhodnutí tomu luštěním těchto otázek.

Čís. 9371.

Povinnost likvidatorů komanditní společnosti ke konečnému vyúčtování a vypořádání poměrů mezi společníky není obmezena na případ, kde podle konečné rozvahy bude tu jmění společnosti. Likvidatoři jsou povinni předložiti účty, zejména též konečnou rozvahu ke schválení. Podle této rozvahy určí se konta společníků a zjistí se, zda pro ně vybývá saldo aktivní či pasivní. Jest zejména úkolem likvidatorů, by stanovili na základě schválené konečné rozvahy konta jednotlivých společníků, by zjistili, která a jak veliká aktivní nebo pasivní salda vybývají pro jednotlivé společníky. Úkol likvidatorů při pasivních a aktivních kontech.

Tím, že byla na zakročení likvidatorů vymazána komanditní společnost z obchodního rejstříku, nebylo ještě rozhodnuto, zda se likvidatoři sprostili též materiálně své povinnosti, by předložili konečnou rozvahu komplementářům i komanditistům ke schválení a by vypracovali